

[Kurt Hansen]

mindst op til den kommende overenskomstforhandling gøre det krav større, som omhandler dyrtidsportionerne. Man må simpelt hen kræve en reel dækning, og det vil sige noget med 35 øre pr. dyrtidspoint. Det må være arbejderklassens modsvar til den indkomstpolitik, som den socialdemokratiske regering og de borgerlige partier forsøger at bokse igennem herinde.

Hr. Palle Simonsen, som jo førte sig frem på traditionel konservativ vis, udtrykte i realiteten ret klart, hvad det er for en politik, som hans parti, en række andre borgerlige partier og den socialdemokratiske regering har lagt hovedhjørnestenen til: at man skal gå ud i en knivskarp konkurrence med de øvrige lande på det indkomstpolitiske plan. Hvad vil det sige? Det vil sige, at man skal lave en konkurrence på arbejderklassens lønninger; det er realiteten i den konkurrence, som hr. Palle Simonsen lægger op til. Det vil yderligere sige, at de danske arbejdere vil komme til at virke som skruibrækkere over for de øvrige landes arbejderklasser, hvis man går ind på denne tanke og idé. Man forsøger igennem denne politik at fastslå en form for internationalt skruibrækkeri arbejderklasserne imellem, og det kan vi under ingen omstændigheder acceptere. Vi mener, at det, det drejer sig om, er nationalt som internationalt at forsøge at smadre den kapitalistiske politik, som bliver ført.

Der er også talt så meget om omkostningerne, men alle de omkostninger, der er blevet talt om, er virksomhedernes omkostninger. Der er ikke nogen, der har nævnt noget om de omkostninger, som arbejderklassen må bære, i denne sag. De omkostninger for hele arbejderklassen, som de 200.000 arbejdsløse i realiteten er, de omkostninger for hele arbejderklassen, som den massive lønsænkningspolitik går ud på, og de omkostninger for hele arbejderklassen, som opstår, når man laver det ene indgreb efter det andet over for blokaderetten, over for strejkeretten m. v., når man herindefra forsøger at håndhæve den politik, som man ved i forvejen er dømt til nederlag på lidt længere sigt, de omkostninger har man ikke talt om. Dem vil man naturligvis ikke tale om, for det er en anden samfundsklasse, nemlig kapitalistklassen, som folketinget fører politik for.

Sluttelig skal jeg sige, at VS kan stemme for det dagsordensforslag, som er blevet

fremsat af retsforbundet, selv om vi selvfølgelig ikke nærer nogen illusioner om, at det skulle blive vedtaget, endsige at man på et lidt senere tidspunkt af året skulle komme til en løsning fra et folketingsflertal, der går ud på, at man frivilligt vil give afkald på de dyrtidsportioner, der er indbetalt til ATP-fonden. Der kræves helt andre midler til at få sådanne indrømmelser bokset igennem, midler, som ikke kan etableres herindefra.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Hr. Ib Christensen sagde, at det var tvangsforanstaltninger, regeringen og et flertal i folketinget har lavet, når det gælder arbejdsmarkedets forhold. Det kan man naturligvis kalde det, for når man fra folketingets side fører en indkomstpolitik og søger at koordinere indkomstudviklingen og andre ting med hinanden, så er det klart, der er et element af det, man altså kalder tvang, deri.

Men det er måske vigtigt lige at slå fast, at den lønramme, som folketinget vedtog, dannede grundlag for forhandlinger, og arbejdsmarkedets parter forhandlede og fandt frem til en løsning. Da jeg forstår, at omsorgen for lønmodtagerne er meget stærk, er det vel værd at lægge mærke til, at lønmodtagerne med et meget stort flertal vedtog den ordning, som nu er gældende. Mere tvang er der altså ikke i det. Der har hos lønmodtagerne været, hvad jeg vil tillade mig at kalde en fantastisk stor modenhed i vurderingen af dette her, og en tillid til, at folketinget gjorde, hvad der var nødvendigt, men også med en rimelig hensyntagen netop til de samme lønmodtagere. Det er netop hemmeligheden bag det: hvis indkomstpolitik bare noget af vejen skal lykkes, må man tilvejebringe en sådan grad af tillid.

Dansk økonomisk politik er jo brolagt med initiativer, forslag og ideer til indkomstpolitik. Jeg behøver ikke redegøre nærmere for dem. Man ved, hvor meget af det der er lykkedes, og især hvor meget der ikke er lykkedes. Man ved også, hvornår det trods alt er lykkedes bedst.

Hr. Maisted sagde, at der var tale om en molboagtig løsning. Må jeg dertil sige, at det ikke er molboagtigt at lave en løsning, hvor man ganske rigtigt griber ind over for lønmodtagerne, men hvor man gør det på en sådan måde, at man nok tager noget fra løn-